

AMANDA FOODY

KRAL BLÁZNŮ

SÉRIE STÍNOVÁ HRA

ŘEKNI SVOU CENU A ZÍSKEJ SVŮJ TRŮN

KRÁL BLÁZNŮ

KING OF FOOLS

© 2019 by Amanda Foody

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Barbora Matýsková, 2022

Cover © Harlequin Enterprises ULC, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2712-4 (pdf)

AMANDA FOODY

KRÁL BLÁZNŮ

*Tátovi, který podporoval všechny mé hry,
příběhy a nápady.*

NEW REYNES

PROMENÁDA
(ve výstavbě)

PŘÍSTAV

INTERNÁTNÍ ŠKOLA
PRO DÍVKY MADAM FAUSTINGOVÉ

ČTVŘT
RUIN

KASINO
ST. MORSE

TRUMFOVÁ ULICE

STARÉ
MĚSTO

KRÁLOVSKÉ
MUZEUM UMĚNÍ

KATAKOMBY

ULICE POSVÁTNYCH HROBEK

MOST
REVOLUCE

ŘEKA BRINT

FINANČNÍ ČTVŘT

STUDENSKÁ
ČTVŘT

CECH
SIROTKŮ

ČTVŘÍ
MRTVÉHO
MUŽE

NÁMĚSTÍ
SVOBODY

ČTVŘÍ
KASIN

KASINO
LUCKLUSTER

ŘETĚZOVÁ ULICE

ULICE ZLATÍČEK

FLOUTKOVSKÁ ULICE

TOVÁRNÍ
ČTVŘÍ

PROSTŘELENÝ
JÁTRA

ŘEKA BRINT

PARKOVÁ
ČTVŘÍ

HOTEL
KIPLING'S

FLOUTKOVSKÁ ULICE

SENÁTNÍ ČTVŘÍ

ČÁST PRVNÍ
RISK

2

„Poté, co popravčí sňal tělo Závoje ze šibenice, tvrdil, že nedokáže sundat látku, která halila jeho tvář. Nosíval ten tyl kolem celé své tváře, víš? Popravčí tedy řekl, že ho nedokáže sundat. Stal se součástí Závojoy tváře, jako by to byla jeho kůže.“

Legenda ze Severní strany

LEVI

Deset hodin po útěku ze Stínové hry našel Levi Glaisyer svůj osud nalepený na boční straně kontejneru za kasinem St. Morse.

**KRIMINÁLNÍK, HLEDÁN ŽIVÝ NEBO MRTVÝ,
KOMPLIC PŘI VRAŽDĚ KANCLÉŘE.**

Pokud by se ho někdo zeptal, Levi by odmítl, že věří v osud. Pět let na ulicích Města hříchu ho naučilo, že osud a štěstí byly jen pro zoufalce a zbedněnce.

Coby krupiér se mnohokrát setkal s lidmi, kteří pověřivě nadávali na rozbitá zrcadla nebo černé kočky, které jim zkřížily cestu. Mezi prsty svírali své šťastné mince nebo líbali svaštělý zbytek zaječí pacičky, modlili se za zásah vyšší moci ve hře, kterou už Levi dávno zmanipuloval.

Když Levimu nešly karty tak, jak si představoval, prostě podváděl – takhle jednoduché to bylo. Štěstí bylo jen mechanismem, který bylo třeba vynalézt, a štěstí a osud byly jenom různé strany téže mince.

Jenže když zíral na plakát, na němž bylo uvedeno jeho jméno coby hledaného zločince, sirény kvílely po New Reynes a pátraly po něm, nedokázal popřít, že to celé je dílem osudu. Ta myšlenka mu rozbušila srdce, i když vedle něj postával bodyguard Vianky Augustine. Všechno v Leviho životě, všechny jeho sny a pošetilosti a tragédie, všechno směřovalo k tomuhle odpoledni, do téhle uličky, k tomuhle plakátu, k tomuhle jedinému momentu, kdy se karta jeho osudu obrátila.

Mrtvý?

Nebo živý?

Možná že byl předurčen pro něco víc, našeptával mu nevyhnutelný pocit. Možná že tohle byl nový začátek.

Podíval se na hodinky. Jeho nový začátek se zpozdlil.

Půl hodiny po poledni byla čtvrt Kasin obvykle prázdná. Pryč byli nešťastní gambleři, nedbalí opilci, fantastičtí pouliční umělci, turisté toulající se po ulicích. Čestní i nečestní, naivní i hříšní, ti všichni našli svou cestu domů, aby se vyspali z kocoviny z whisky a lkali nad prázdnými peněženkami, nechávajíc oslintané lahve a napůl vykouřené doutníky nahromaděné ve škarpách. Navzdory nedostatku zákazníků neonové vývěsní štíty blikaly, ragtime hučel a představení pokračovala. Nezáleží na tom, kdo jsi, co jsi udělal nebo jak málo máš v kapsách, Trumfová ulice je tu pro tebe, ať žádáš cokoliv.

Dnes bylo v New Reynes výjimečně horko, i když bylo odpoledne uprostřed června. Leviho bodyguard si setřel pot, který se mu zachytil na obočí, a ovíval se páchnoucí košilí.

Levi toho muže neznal a ani mu nevěřil. Ale každý, kdo pracoval pro Vianku Augustine - majitelku kasina St. Morse a donnu nechvalně proslulé gangsterské rodiny Augustine -, věděl, že by jí raději neměl zkřížit cestu. Navzdory odměně tří tisíc voltů, která byla vypsána na Leviho hlavu, se bude tenhle muž přesně držet

Viančiných rozkazů a bude ho chránit. Chamtivost se vždycky zodpovídá strachu.

Levi znovu zkontroloval hodinky. Procházel by se, kdyby nebyl vyčerpaný a bolavý kvůli celé sbírce různých zranění: dvě zlomená žebra, monokl pod okem, pár modřin a zavázaná rána od nože. Město hříchu k němu v posledních dnech nebylo milosrdné.

Potom co se jemu a Enne podařilo utéct ze Stínové hry a vrátit se do St. Morse, se mu povedlo na slabých pět hodin zavřít oči předtím, než bodyguard zaklepal na dveře Ennina apartmánu a informoval Leviho, že brzo přijede jeho odvoz do domu Zuly Slyk, kde by měl být v bezpečí. Zula vlastnila ilegální monarchistické noviny ve Starém městě a byla tou, která o pár dnů dříve chladně oznámila Enne, že je její matka po smrti. Pokud by měl Levi na výběr, už by tu bezcitnou ženu nikdy neviděl. Ale kvůli Viančině nezlomitelné omertě Levi na výběr neměl. Zula znamenala bezpečí. To, na čem teď záleželo, byl ovšem přesun z místa na místo, aniž by cestou narazil na potíže.

A Zula Slyk byla tím posledním z jeho problémů.

Poslední dva roky měl Levi rozjetý investiční podfuk, což byl důvod, proč si nadělal nepřátele, kteří jej pozvali do Stínové hry. Ve chvíli, kdy se celá věc začala hroutit, jediným jeho přáním bylo, aby se od toho všeho očistil, aby se mohl plně soustředit na svůj gang, na Železné.

Pořád to chtěl. Vybudovat si vlastní impérium tak, jak o tom vždycky snil.

Ale Levi byl v nesnázích. Lordi dalších dvou gangů byli sice rovněž hledaní zločinci, jenže Slonovinová a Mrchožrout se v oblasti bezpečí mohli spolehnout na loajalitu a ochranu členů svého gangu, zatímco polovina Železných by s největší pravděpodobností Leviho snadno prodala, jen aby ho viděla viset. Pokud by Levi promarnil svůj čas uvězněný pod dohledem Zuly Slyk, neměl

by jedinou možností dát Železnému znovu dohromady. Probíral se z jedné klece jen proto, aby se nechal zavřít do další.

Strhl plakát z kontejneru a v pěsti ho zmačkal.

Možná neměl dokázat nic.

Elegantní vozidlo barvy umělé pryskyřice se objevilo v ústí uličky, pomalované matnou černou, jako by bylo poprášené střelným prachem. Levi se přisunul blíže ke svému bodyguardovi. Jízdu mu naplánovala Vianka a ta nedělala nic nenápadně. To auto nemělo žádné kovové doplňky ani vyztužené nárazníky. Mohla to být past.

Jakmile zajelo hlouběji do uličky, okénko u řidiče se spustilo a ruka v rukavici Levimu pokynula, aby nastoupil. Bodyguard vedle něj přikývl. Tohle očividně byl jeho naplánovaný odvoz.

Muži na útěku nejsou nápadní, připomněl Levi sám sobě, ach, tak tragicky.

Zasténal bolestí, když se nasunul na přepychovou kůži na zadním sedadle, a zavřel za sebou dveře. Auto vyrazilo kupředu, nechávaje za sebou ochranku ze St. Morse.

Uvnitř byla naprostá tma.

Když si Leviho oči přivykly, povšiml si siluety na sedadle naproti němu a uvědomil si, popadáje dech, že jeho soukromý útěk není až zase tak soukromý.

Luskl prsty na jedné ruce a stvořil ubohý plamínek, který mu nabídl ždíbec světla - jeden z těch užitečných triků, které mu umožňoval jeho talent tvůrce orbů.

Muž před ním vypadal téměř na čtyřicátníka. Klapka zakrývala jeho levé oko, ale nic nezakrývalo ošklivou růžovou jizvu, která se plazila přes obočí až k ustupující linii měděných vlasů. Jeho pokožka byla bledá, na sobě měl šedý trenčkot, který navrhoval Ulaní Maxirello, a měl zuby bělejší, než bývají ty v reklamách na přípravky pro leštění chrupu.

„Už jsme se viděli,“ pronesl muž, jako by předpokládal, že Levi už ví, kdo je.

Levi nikdy nezapomínal tváře, a ačkoliv tohoto muže nikdy neviděl, *bylo* v něm cosi povědomého. Možná v té plazi zeleni jeho zbývajícího oka. V ostrém profilu jeho nosu, přímé linii jeho čelisti. Jakkoliv jednotlivé prvky jeho vzhledu nebyly ani neatraktivní, ani znepokojující, dohromady bezdůvodně způsobily, že Leviho zamrazilo.

Možná to opravdu nebyla jízda, kterou měl naplánovanou.

„Pojďme se vyvarovat veškerých potíží,“ řekl Levi a odjístil svou pistolí s výrazným cvaknutím, aby to muž na protějším sedadle slyšel.

Místo aby nějak zareagoval na Leviho výhrůžku, hodil po něm muž aktuální vydání novin *Zločiny a epochy*. Leviho srdce vynechalo několik úderů, když zkoumal podobizny hledaných zločinců na titulní straně: Jeho a Séance, kterou lépe znal jako Enne Saltu. Přijela do New Reynes teprve před deseti dny, ale od té doby se jí podařilo vybudovat výraznější reputaci, než se povedlo Levimu za pět let. Na podobizně měla Enne stejnou hedvábnou masku, kterou měla na sobě během Stínové hry, zakrývající vše kromě jejích černých rtů.

Odměna na její hlavu je o pět set voltů vyšší než na tu mou, uvědomil si kysele.

I tak tvořili na titulní straně docela pohledné duo. Díval se na ně a v útrobách se mu rozlil stejný pocit nevyhnutelnosti. Jen na chvíličku se zasníl o osudu, o tom, jak ten jeho a ten Ennin byly navzájem propletené, o tom, jak moc si přál, aby byly propletené i nadále. Věděl, že by neměl - nesmí. Propadnout Enne mělo svá rizika.

Levi povolil sevření rukojeti pistole. Pokud měl být ten muž vrah, Leviho by neinformoval o aktuálních denních událostech. I tak ale Levi zbraň nepustil. Zatím ne.

„Nikdy jsme se, Štěně, nepotkali osobně, ale znám tvou reputaci,“ začal muž. V Levim to potichu vřelo. Tu přezdívku nenáviděl. Vynesl mu ji jeho odvislý talent - jeho slabší talent -, schopnost vycítit auru, ale jen stěží dokázal cítit auru jako pes, jak ovšem každý předpokládal. Přezdívka byla jen dalším způsobem, jak jej ponižit. Na Severní straně ho vždycky brali jako děcko, které si hraje na gangstera. „Nemyslel jsem si, že budeš tichý typ.“

„Snažím se jenom uhodnout vaše jméno.“ Stále odhadoval, proč by cizí člověk unesl Leviho eskortu, kdyby mu nešlo o to, že shrábne odměnu.

„Jak rychle tohle město zapomnělo.“ Muž našpulil rty. Byla to dost podivná slova na někoho v jeho věku. Nepůsobil dojmem, že se ve svých letech cítí zrovna komfortně. „Ale myslel bych si, že zrovna ty, když už nikdo jiný, uvidíš tu rodinnou podobu. Proč si myslíš, že pro mě bylo snadné zadržet tvé auto?“ Zkoumal Leviho pohledem. „Řekli mi, že patříš k oblíbeným mé matky.“

Harrison Augustine. Viančino jediné odcizené dítě a princ rodiny Augustine. Teď už bylo snadné všimnout si té podoby. Spojovaly je stejné, vážné šlechtické rysy, stejná bledost, která odhalovala zelenou barvu žil, které se jim plazily po čele a krku. Dokonce mluvil jako jeho matka, převaloval ta jména na jazyku, jako by mu patřila.

Pokud byl jen trochu jako Vianka, nedalo se mu věřit.

„Už vím, kdo jste,“ řekl Levi. „Ale stále nemám tušení, proč jste tady.“

Harrison poklepal na titulní stranu novin. „Ty a tahle Séance utečete ze Stínové hry, z které se utéct nedá, a zabijete jak kancléře, tak Sedrica Torrena. To vše v jedinou noc. Ve městě se nemluví o ničem jiném. Jakmile jsem slyšel, co se stalo, věděl jsem, že se s tebou musím setkat.“

Levi zíral na muže před sebou a přemítal nad tím, co mu právě řekl. I bez dědictví a impéria své matky byl Harrison mocný.

Gangsterské rodiny Augustinů a Torrenů byly nechvalně proslulé po celém New Reynes a Harrison, poté co se osmnáct let skrýval, povýšil z prince na mystérium. Nikdo netušil, proč odešel nebo co dělal po celou tu dobu.

Jenže teď tu seděl a tvrdil, že se ze všech lidí musel setkat právě s Levim. Pokud by mu šlo o odměnu, byla to příliš velká oklika k tomu ji získat. Ale udělal by chybu, kdyby si myslel, že by mu Levi mohl cokoli nabídnout. Levi neměl nic jiného než kradené oblečení, které měl právě na sobě.

„Říkávalo se, že tohle město je hra,“ přemítal Harrison a vytáhnul z kapsy doutník. Jeden nabídl Levimu, ale on zakroutil hlavou. Nesnášel kouření. „Říká se to i teď?“

„Říká.“

„I tak se ale New Reynes muselo hodně změnit.“ Harrison si zapálil doutník a auto se zaplnilo jeho pižmovým oděrem. „Sedmnáctiletý lord ulice. Jsem ohromen, že jsi dokázal tak dlouho přežít.“

Levi ztuhl, přestože byl zvyklý na takový způsob povýšenosti. „Přežil jsem Stínovou hru. Kancléř je mrtvý...“

„Ano, ano.“ Harrison vyfoukl oblak dýmu Levimu přímo do obličeje, až mu zaslzely oči, nakrčil nos a zadržel zakašláání. „A lordi ulice, kteří zabili kancléře, nežijí příliš dlouho. Takže, pověz mi - proč bych si měl na tebe vsadit? Ostatně byl jsi to opravdu ty, kdo zabil kancléře?“

Levi přimhouřil oči. To ho Harrison zkoušel? „Nemám tušení, odkud jste sebral takovou myšlenku, ale...“

„Nehraj si na nesmělého. V novinách se píše, že ho zabila Séance, ale já znám pravdu. Mám své přátele v Domě stínů.“ A další důvod, proč mu nevěřit. Možná skutečně byl ztělesněním smrti, která si jde pro Leviho. Nespouštěl proto ruku ze své zbraně. „Bylo to ponižující. Kancléř Semper, vážený Otec Revoluce, zabit

nějakým mizerným krupiérem? Ale tahle Séance... Ona je přece jen mnohem působivější padouch.“

Leviho morální kompas ho neorientoval na Severní stranu, ale pokud to, co Harrison chtěl, byla identita Séance, nikdy by ji nevyzradil. Mimo to Levi cítil, že on sám byl svým způsobem působivou postavou.

„Mrzí mě, že to parukáři vidí zrovna takhle,“ odpověděl Levi, neschopen odolat takové arogantní domýšlivosti. „Jsem si jistý, že mi najdou impozantního nepřítel.“

„To je přesně to, v co doufám.“

Levimu ta slova zvedla náladu. Nikdo v něm nikdy neviděl potenciál. Právě teď by v sobě sotva viděl potenciál i on sám.

Harrison otočil stránku novin.

SENÁTOŘI VOLAJÍ PO VYHLÁŠENÍ VÁLKY GANGŮM

„Válka je silné slovo,“ zavrčel Levi.

„Už to bylo řečeno dříve,“ odpověděl Harrison. „Proto jsem tady.“

Před Velkou pouliční válkou před osmnácti lety dva lordi ulice, Závoj a Zkáza, vládli městu jako králové. Byly to zlaté časy zločinu v New Reynes. Ale pak parukáři srazili Severní stranu na kolena a oba lordi byli oběšeni na náměstí Svobody jako přehlídka moci a neomezené spravedlnosti. Od té doby se gangy jako Železní, Zjizvení nebo Hrdličky pokoušely tahle stará impéria obnovit. Ale nikdo z nich nikdy neuspěl, částečně proto, že se Severní strana nikdy plně nezotavila z války a Revoluce, která proběhla sedm let před ní.

„O tom, že chtějí město očistit od gangů, už mluví roky,“ řekl Levi.

„Kancelář byl zavražděn - jak vás ve městě oba přezdívají - lordy ulice,“ řekl Harrison. „Tohle nejsou jen povídačky. Je to slib. A ta válka už začala.“

Nervy pulzovaly v Leviho hrudníku a měl nutkání zvednout ruku ke krku, aby se ujistil, že okolo něj není uvázána žádná smyčka. New Reynes ho vychovalo na svých vlastních legendách, znal krveprolití Velké pouliční války, jako by se jej přímo účastnil.

Prolétl i zbytek článku, v němž se psalo o odměnách na hlavu nejen Leviho a Séance, ale i dalších lordů a jejich zástupců. Byl to ten nejinformovanější soupis gangů, s nímž se Levi setkal vedle Ennina neobvyklého a pochybného turistického průvodce.

ZNÁMÍ LORDI ULICE

HRDLIČKY

Vůdce: „Slonovinová“

Zástupce: „Kosa“

ZJIZVENÍ

Vůdce: Jonáš „Mrchožrout“

Makabejský

Zástupce: neznámý

CECH SIROTKŮ

Vůdce: Bryce „Cechmistr“

Balfour

Zástupce: „Rebecca“

ŽELEZNÍ

Vůdce: Levi „Štěně“ Glaisyer

Zástupce: Jac Mardlin

PÁTÝ GANG, JMÉNO NEZNÁMÉ

Vůdce: „Séance“

Zástupce: neznámý

Levi se zakřenil. Odměna vypsaná na jeho hlavu byla stejně vysoká jako na Mrchožrouta nebo Slonovinovou. Navíc měl k článku pár výhrad. Zaprvé, Cech sirotků nebyl gang - byl to

podnik. Zadruhé, fakt, že jedinkrát porušila zákon, z Enne nedělá vůdce zločineckého gangu. A konečně, jeho titul nebyl Štěně; byl to Železný lord.

Ke své hrůze Levi spatřil, že každý ze jmenovaných má svůj vlastní plakát – s výjimkou Slonovinové samozřejmě. Nikdo, kdo byl dosud naživu, nespátřil její tvář. Leviho srdce zběsile bušilo, když si prohlížel každého z nich. Ve srovnání s jejich bledými rysy, stejnými, jaké měla většina obyvatel New Reynes, Leviho hnědá pokožka vyčnívala. Bylo snazší si jej všimnout, což bylo i větší riziko.

Pak mu oči sklouzly na detailní kresbu jeho nejlepšího přítele Jaca Mardlina, na jeho neuspořádané, špinavě blondaté vlasy a líný škleb. Byl jediný, kdo byl zachycen s úsměvem.

Jac s největší pravděpodobností stále spal na podlaze Ennina pokoje, kde ho Levi opustil. Jac odjakživa věděl, že mu jeho spojení s Levim může způsobit potíže, ale nejspíš netušil, že plakáty s odměnou na jeho hlavu už byly vylepeny všude po městě. Než odešel, Levi ho vzbudil a požádal ho, zda by se odpoledne nemohli setkat. Doufal, že Jac dosud nevyrazil. Ty sirény pátraly i po něm.

„Měli by ty plakáty natisknout na sběratelské kartičky,“ předstíral Levi smích ve snaze odlehčit náladu.

„Raději bych to nezlehčoval.“ Harrison plácnul rukou na papír. „Tohle je rozsudek smrti.“ I toto řekl definitivně.

„To byla i Stínová hra,“ oponoval Levi. „Ale teď mi řekněte, proč jste tady?“

Harrison bubnoval prsty na římsku okénka. Na prostředníčku měl smaragdový prsten rodiny Augustinů, stejný jako Vianka.

„Vrátil jsem se, abych zničil svou matku,“ řekl.

Podruhé toho rána se Levi tváří v tvář setkal se svým osudem. Řev sirén venku se ztišil a nervy, které ho v hrudi svazovaly, se začaly rozmotávat. Bylo to druhé znamení. Pro Leviho příliši očividné na to, aby mu nevěnoval pozornost.

A New Reynes bez Vianky - pro *tohle* by riskoval téměř cokoliv. Možná to vážně byl nový začátek.

„Víte, že vám nemůžu pomoci.“ Omerta, nezlomitelná přísaha, kterou ho Vianka polapila, bránila tomu, aby jí Levi ublížil. Harrisonovo pokrevní jméno bylo Augustine, což znamenalo, že zdědil matčin talent pro tvorbu omert, takže znal jejich pravidla lépe než kdokoli jiný. A samozřejmě celé New Reynes - a dozajista i Harrison - vědělo, že Levi byl ve Viančině milosti.

„Ale nebyl byste tady, kdybyste neměl plán,“ dodal Levi.

„Vím, jak to s omertami chodí. Přímo jí ublížit nemůžeš, ale můžeš udělat téměř cokoliv jiného, pokud to ona explicitně nezakáže,“ vysvětlil Harrison. „Senátní volby do křesel zástupců New Reynes jsou v listopadu. Je to jedna z nejlivnějších pozic v politice. Sedric Torren byl kandidátem První strany, ale nyní, když byl tak příhodně odstraněn, já přeberu jeho místo.“

Leviho dech poskočil. Nebylo žádným tajemstvím, že Vianka podporovala monarchistickou stranu, jedinou opozici První strany. Nicméně, navzdory radikálním opatřením, monarchisté ani jedinkrát volby nevyhráli a dost pravděpodobně nikdy nevyhrají. Politika byla Viančinou křížovou výpravou a Harrisonovu kandidaturu bude vnímat jako zradu ultimátních rozměrů.

„Jste si jistý, že nahradíte Sedrica?“ zeptal se Levi. Město nevidělo Harrisona osmnáct let. Působil jako černý kůň voleb dovedený do nového extrému.

„Nová kancléřka si mě osobně vyžádala. Vidiš, na rozdíl od předchozích let podpora monarchistické strany roste - hlavně tady na Severní straně. Tím, že byl právě odtud, a využitím konexí své rodiny, dokázal Sedric získat hlasy, které jsou nyní zásadní, ať už vyhraje tyhle volby kdokoli. Proto mi zavolala.“

„Ale byl jste pryč roky,“ řekl Levi a vraštil obočí. „Co víte o tom, co se tady vlastně děje?“

Harrison se naklonil dopředu. Jediné, co v temnotě auta Levi viděl, byla záře Harrisonova doutníku a silueta jeho kdysi dávno zlomeného nosu. Ne bez nervozity Levi přemítal, jestli se ho nějak nedotkl.

„To je přesně ten důvod, proč potřebuji, abys pro mě na Severní straně pracoval. Já tu už *nemám* přátele, ale ty ano. Společně bychom se stali velice mocnými.“

Tohle bylo až příliš zábavné na to, aby to byl vtip. Celé město po Levim šlo. Jeho vlastní gang ho zradil. I kdyby mu Stínová hra dokázala trochu napravit reputaci, vždycky bude tím klukem, na kterého toho bylo naloženo až moc.

Než ho Levi dokázal usměrnit, Harrison řekl: „Na oplátku zabij svou matku. Bude to muset být až po volbách, až zvítězím. Nedopustím, aby ji monarchistická strana vzývala jako nějakou mučednici.“

Nejen že by Harrison mohl vidět své rodinné impérium obrácené v prach, ale zároveň s ním by vyřídil i Vianku.

Levi zůstal beze slova.

„Je mi jasné, soudě podle těch novinových titulků, že jsi v náročné situaci,“ dodal Harrison, „takže pokud bys souhlasil s tím, že mi pomůžeš, jsem ochoten využít vlastních zdrojů, abych tě ujistil, že už se nemusíš obávat ceny vypsané na tvou hlavu.“

Bylo to příliš dobré na to, aby to byla pravda – samozřejmě že ano. Ale Harrison měl očekávání, která Levi nedokáže naplnit.

Ale přestože jej srdce svým zběsilým rytmem varovalo, jediné, na co se Levi zeptal, bylo: „Jak?“

„Znám kapitána bílých bot,“ odpověděl Harrison, jeho hlas byl uhlazený jako hlas byznysmena, přestože jednali o otázkách vraždy a války. „Může být přesvědčen, aby si nevšímal teritoria Železných, pokud se mu dostane dostatečného objemu voltů. Pořídím nějaký místní majetek, aby to vypadalo, že moje zájmy ve

Starém městě jsou výhradně finančního rázu. To by ti mělo zařídit jistou úroveň bezpečí. Ale i když ho vyplatím, stále se budeš muset postarat o zvýšení své osobní ochrany. Budeš v bezpečí vůči bílým botám, ale budeš zranitelný vůči zradě. Zaslechl jsem, že o tom něco víš.“

Harrison Augustine měl uši všude.

Narážel na Cheze Phillipse, Leviho předešlého druhého zástupce v gangu Železných. Před pár dny Chez obrátil Železné proti Levimu a vyzval ho na souboj o vůdcovství - a skoro ho zabil. Nakonec ho Levi porazil, ale zašel dál, než sám zamýšlel. Chez bude tyhle jizvy nosit do konce života a už nikdy se nevrátí.

Pokud Harrison věděl o Chezovi, pak věděl, že Levimu zůstalo už jenom pár přátel. Ale i tak v něm stále viděl potenciál.

To Leviho utvrdilo v tom, že mu chce dokázat, že má pravdu.

Harrison stáhnul okénko, aby vyvětral kouř, který se na zadním sedadle nahromadil. Hluk sirén zaplnil auto, ale Levi zůstal soustředěný na Harrisonova slova: „Jdi do Katakomb, ptej se po Narinderu Basrovi. Je v ulici Posvátných hrobek ve Starém městě a má spoustu kontaktů. Najde ti náhradu za tvého druhého zástupce. Možná i trochu nové reputace.“

Váhavost štípla Leviho v hlavě. Bylo to příliš jednoduché. Pokud mu Harrison nabízel svět, co potom musel Levi na oplátku obětovat?

„Myslel jste na všechno. Tohle by mělo vyřešit všechny mé potíže,“ připustil Levi. „Takže, co budete chtít, abych udělal?“

„Jsem nervózní z toho, že jakékoliv násilí mezi Severní a Jižní stranou jen podpoří monarchistické plány. Věřím, že První strana využívá výhod systému, aby se udržela u moci, aby udržela Severní stranu slabou. Nejsem si jistý, že by kterýkoliv z nás dokázal zabránit eskalaci konfliktu, ale to, co potřebuji, jsou informace. Přátelil jsi se s Osmiprstákem i s ostatními lordy. Potřebuji vědět

o každém, kdo na Severní straně něco znamená. Chci vědět o plánech dříve, než se uskuteční.“

I když byla rozhodně pravda, že se Levi s Reymondem - Osmiprstákem, předchozím lordem Zjizvených - přátelil, neměl ale jediný důvod k tomu, aby se přátelil s ostatními lordy. Navzdory tomu, co *Zločiny a epochy* uváděly, Levi sotva byl stále lordem. A pokud se mu mělo podařit vypěstovat nějaký vztah či vybudovat vliv na některého z nich, potřeboval alespoň, aby měl za zády svoje Železné. Železní ho možná zradili, ale byli to ti nejuhlaženější, nejmazanější podfukáři ve městě a Levi strávil roky sháněním svých gangsterů a budováním jejich klientely. Ještě se k nim neobrátil zády. Ale znovu získávat jejich důvěru by znamenalo podstupovat smrtelná rizika, zvednout se ve chvíli, kdy by se měl držet při zemi. I s ochranou, kterou mu Harrison nabídl, to byla nebezpečná hra.

Naštěstí pro Harrisona chtěl mít Levi více než cokoliv jiného zpět své Železné.

Naštěstí pro Harrisona byl Levi hráč.

„To by se dalo domluvit,“ řekl Levi. I když se snažil, aby měl hlas klidný a profesionální, jeho vlastní vzrušení jej zradilo. Tohle byla skutečně nabídka, kterou nemohl odmítnout.

Harrison se usmál. „Líbí se mi tvoje sebevědomí.“

„Nebude to jednoduché,“ připustil Levi. „Ale dá se to zvládnout.“

„Je tu jeden konkrétní úkol, na kterém celý můj plán beze zbytku závisí. To, co nabízel Sedric Torren, ale já toho nejsem schopen,“ pokračoval Harrison a Levi se k němu naklonil blíže. „Gangy mohou mít monopoly na určité zločiny, ale rodiny Augustinů a Torrenů kontrolují téměř celou Severní stranu. Pokud někoho přímo nezaměstnávají, vlastní jeho budovu. Nabízejí půjčky. Dělalji mu laskavosti. S vzrůstající podporou monarchistů by byly

hlasy, které by Sedric První straně poskytnul, klíčové pro celé volby. Bez nich, jak je to nyní, bych drtivě prohrál.“

Leviho oči se rozšířily. Vždycky si myslel, že monarchisté jsou jen radikální menšina. Neměl nejmenší tušení, že mají takovou moc. Možná měl věnovat větší pozornost Viančíným politickým přednáškám.

„Vypadá to, že kancléřka Fenice by se tedy měla spojit s následníkem Sedricovy rodiny spíše než s tebou,“ řekl Levi.

„To je pravda, ale je velice pravděpodobné, že rodina Torrenů bude bez dona dlouhou dobu - možná měsíce. Ani Charles, ani Delia - Sedricův bratranec a sestřenice, bratr a sestra, oba stejně krvežizniví - se svého nároku nevzdají bez boje. Mohu jednomu z nich pomoci vyhrát, ale nemůžu si být jistý. Takže potřebuji vědět, koho podpořit. *Potřebuji*, aby byl další don jejich rodiny mým dlužníkem, jinak jsou volby a *tvoje* svoboda mimo hru.“

„Chcete po mně, abych označil vítěze,“ řekl Levi pomalu. „Nemám k tomu předpoklady. Torrenům stále dlužím deset tisíc voltů a nemám ani záměr, ani možnost to splatit. Nemůžu vám dát víc než padesátiprocentní vyhlídky.“

„No, nebudeš to ty. Vyšleš někoho dovnitř Torrenova impéria, někoho, komu důvěřuješ.“

Levi mohl osoby, kterým věřil, spočítat na dvou prstech. Enne a Jac. A Vianka už určitě spřádá svoje vlastní plány pro Enne alias Séance.

Což znamená, že zbývá Jac.

Leviho žaludek se stáhl. Nebylo možné, aby svého přítele, sotva dva roky čistého, poslal přímo do jádra drogového impéria, které ho téměř zničilo.

Levi nedokázal na tváři vykouzlit ani falešný sebejistý úsměv. „Jste si jistý, že nemáte někoho, komu vy *sám* můžete důvěřovat?“

„Nechci, aby se to dalo vystopovat zpět ke mně,“ odpověděl Harrison. „Monarchisté – a svým způsobem je tahle informace správná – věří, že je První strana zkorumpovaná. Další výhoda, kterou jako kandidát nabízím, je, že jsem dosud nepopsaná tabule. Můžu podplatit pár bílých bot kvůli tomu, co bude vypadat jako moje byznysové záležitosti, ale nemůžu se nechat chytit ve chvíli, kdy vytvářím spory mezi rodinami nebo uzavírám dohodu s člověkem, který zabil kancléře, že ne?“ Jeho úsměv byl až nepohodlně široký.

Levi se zhluboka nadechl a spolkl nutkání na zvracení. Věděl, co by Jac odpověděl. Tenhle Harrison byl až příliš velká příležitost na to, aby si ji mohli dovolit ztratit. Levi mu vždycky málo věřil. Jac byl připravený.

Levi si tak jistý nebyl.

„Tohle jsou moje podmínky,“ řekl mu Harrison. „Přijmeš je?“

„Mohu o tom popřemýšlet?“ I když tahle příležitost znamenala všechno a pro Leviho ještě více, znamenala chtít toho po Jacovi opravdu hodně – Levi si s ním napřed potřeboval promluvit.

„Na to není čas. Za pár hodin mám naplánované setkání ohledně strategie kampaně. Potřebuji znát tvé rozhodnutí teď.“

Auto zastavovalo. Harrison vyhodil to, co zbývalo z jeho doutníku, z okna.

To, co Harrison Levimu nabízel, bylo neocenitelné. Šance utéct Viance. Jistá úroveň ochrany, zatímco si Levi bude budovat své vlastní impérium. Příležitost se spojit s mocí místo pouhého pohrávání s ní.

Harrison nabízel Levimu jeho osud.

Ale znamenalo to hodit Jacovi na krk úkol, který ho mohl vrátit o roky zpět – nebo i hůř. Znamenalo to lhát Viance po celou tu dobu, co bude Harrison plnit své plány. To byla nebezpečná rizika. Levi dával přednost hraní s volty – ne se životem svého nejlepšího přítele, ne s tím svým.

Vyhlížel šterbinou v okýnku. „Nemáš moc času. Bílé boty jsou všude po Starém městě.“ Harrisonovy rty se zkroutily do úsměvu. „Ale dej mi své slovo a pár hodin. Budou pryč, než přijde večer.“

Všechno, o čem Levi snil, versus vhození Jaca do nebezpečné hry. Přesně samozřejmě věděl, co chce: hrát hru. Přál si to tak moc, až to bolelo.

Relaps bude Jacova vina, ne Leviho, ale to neznamenal, že by se Levi neobviňoval, pokud by se to stalo.

Věděl, že nebyl k Jacovi spravedlivý. Kdyby byl jeho přítel tady, byl by nepřičetný z toho, jak málo mu důvěřoval. Jac by mu řekl, aby neměl obavy z toho, že zbohatnou, a nestrachoval by se sám o sebe.

Jac by mu řekl, aby tu nabídku přijal.

Alespoň doufal, že tohle byl ten případ a že to nebyla jen jeho vlastní sebestřednost, která jej sváděla.

„Přijímám,“ řekl Levi a tím slovem se téměř dusil.

Harrison mu otevřel dveře a Levimu podal vizitku. Bylo na ní pouze telefonní číslo. „Spoj se se mnou, až budeš něco mít.“

Levi přikývl, upravil si svůj plstěný klobouk typu Homburg a bolestivě se vysoukal z auta. Venku byla ulice Posvátných hrodek, ponurá řada gotických katedrál, ostrých věžiček a strašidelných pozůstatků víry. Dojeli do tiché východní části Starého města, té nejstarší části ve městě, kde i stíny měly trny a kde temnota vládla nade dnem.

Byl to domov.

„Jsem rád, že jsme se poznali,“ řekl Harrison. S těmi slovy zavřel dveře a auto vyrazilo kupředu.

S vyhrnutým límcem a kloboukem staženým hluboce do čela se Levi proplížil do Zulina podivného obchůdku před *Jejími zapomenutými historkami*, prozpěvuje si ragtimeovou skladbu byl nervózní až po konečky vlasů. Učinil své rozhodnutí, a ať už bude

jeho důsledek jakýmkoliv nebezpečím, od této chvíle se jeho život změnil.

Včera byl Levim Glaisyerem, krupiérem známým ve vyšších kruzích.

Dnes to byl Levi Glaisyer, komplic v největší politické vraždě od Revoluce, přeživší nechvalně známé popravčí hry a spojenec brzy významné mocné síly na Jižní straně.

Včera byl zranitelný. Dnes se stal nezranitelným.

Osud byl na jeho straně.

ENNE

V tom snu měla na sobě dlouhé šaty. Rukávy byly průsvitné, barvy máslového krému a jemné stejně jako křídla můr. Fialová stuha jí obepínala pas a splývala dolů po sukni, ztrácejíc se mezi vroubkovanými řadami a kaskádovitými šifonovými volány. Když sestupovala po velkém schodišti, ostatní v hale ji se souhlasnými úsměvy pozorovali, jak se k nim připojuje, a lustry v Bellamy nikdy nezářily tak jasně.

Enne Salta se probudila s pistolí nacpanou pod polštářem, talismany pevně sevřenými v pěsti a volty hučícími v žilách.

Sladkou chvíličku zůstala Enne plout ve snu a zapomněla na události posledních deseti dnů. Zapomněla, že opustila všechno, co znala, aby našla svou matku Lourdes ve Městě hříchu. To, že byla v pasti pod nezlomitelnou omertou mrzké donny jedné mafiánské rodiny. Že zabila dva muže. Že byla její matka mrtvá. Že její starý život - život z toho snu - byl pryč a její nevinnost a identita spolu s ním.

Pak se otočila a spatřila Lolu Sanguick - váhavou kriminálníci, krvesledovačku z Cechu sirotků a sběratelku ostrých

objektů – slintající na další polštář a Ennino snění zmizelo. Lola působila stejně skličujícím dojmem, jako když byla vzhůru – bílé vlasy spletené a umaštěné, špičáky odhalené, paže uvolněné podél těla. Kdybyste se zeptali Loly, byla by Enninou zástupkyní. Pokud byste se zeptali Enne, byla by Lola její přítelkyně.

Na druhém konci místnosti se ve dveřích ložnice tyčil Jac Mardlin. Ať vědomě či nikoliv, pokaždé stál jako voják – ramena stažená dozadu, vážný výraz, sevřené pěsti připravené k boji. Každý čtvereční centimetr horní poloviny jeho těla byl pokryt spletitým tetováním – bylo celé černé až na rudé *J* na spodní straně pravé ruky a podobně vyvedený diamant na té levé. Podobně jako Lola i on působil na první pohled zastrašujícím dojmem – dokud jediný dolíček ve tváři nezradil jeho tuhý vzhled, nebo dokud neotevřel pusou... aby vlastně neřekl vůbec nic.

Enne se zahrabala pod pokrývku, aby se zakryla. Měla na sobě jenom noční košilku. „Takhle vtrhnout do dámské ložnice, ty jeden!?“

Jac nakrčil obočí: „Takhle teď budeš o sobě mluvit? Jako o *dámě* ulice?“

Pravda je, že to Enne znělo jako mnohem lépe padnoucí titul než *lord* ulice.

„Kde je Levi?“ zeptala se. Minulou noc se ona a Levi vrátili do St. Morse hodinu po západu slunce a všichni čtyři spali až do rána v jejím apartmánu.

„Už odešel,“ odpověděl Jac.

Enne odehnala nepříjemné bodnutí zklamání. Myšlenka na Leviho přivolala záplavu bolavých vzpomínek ze Stínové hry. Panika, která je zaplavila, když poprvé spatřila Dům stínů. Jak strašně Levi vypadal, když hrála o jeho život. Přival síly, který ucítila, když vystřelila z pistole a časomíra Stínové hry se roztránila na stovku kusů.

V tuhle chvíli už určitě zprávy o tom, co se stalo v Domě stínů, cestovaly po městě. I když byla Ennina skutečná identita neznámá, ta Leviho nebyla. Doufala, že St. Morse opustil bez potíží. Ani netušila, kdy se zase uvidí. Levi se pro ni stal jakousi vedoucí linkou života od chvíle, kdy přijela do New Reynes, a zřídka kdy od ní byl dál než jednu jízdu výtahem.

Zarazila se. Její emoce byly rozbouřené a zblázněné, stejně jako pokaždé, když přemýšlela o Levim. Ale nebyla blázen; Levi byl loven zákonem a ona sama, kvůli svému mizérskému dědictví a osobnosti Séance, unikala odhalení a popravě jen o jednu jedinou chybu. Romance za to riziko rozhodně nestála.

„Mám se s ním za pár hodin setkat,“ řekl jí Jac. Došel k oknu na odlehlejší konci místnosti a vykoukl zpoza závěsu. Z dálky byly slabě slyšet sirény. „Poslechni si to. Nepřestalo to ani na sekundu - po celou noc. Překvapuje mě, že Levi vůbec spal.“

„A ty?“ zeptala se Enne.

Nervózně si prsty prohrábl bledě blondáté vlasy. Už tak měl hodně světlou pleť, ale teď vypadal obzvláště bledě. „Nikdy nespím moc dobře.“

Ennina ruka se třásla, když svírala oba své talismany. Dvě mince si byly v mnoha ohledech podobné: Obě měděné, obě staré, na obou byl zobrazen portrét Mizéra - člena rodin, které kdysi vládly mnoha královstvím na světě, dokud jejich trůny nesvrhli revolucionáři a všechny Mizéry nepobili. Ta menší mince - královnin talisman - byl darem od Lourdes, cetka, kterou Enne měla vždycky při sobě, aby jí připomínal její matku. Lola byla jediná, kdo rozeznal nerovnoměrné vzory na jedné ze stran jako klíč a společně otevřely Lourdesin tajný bankovní trezor, kde svého času bylo uloženo nezměrné bohatství.

V době, kdy se tam dostaly, už byl téměř prázdný. Jeden z objektů, který v něm zůstával, byl králov talisman. Oproti tomu

královninu byl větší a naprosto zřejmě vypadal jako mince. Ačkoliv kov neustále hučel podivným žářem, minulou noc se královo oko fialově rozzářilo. Ale jenom Enne to byla schopná vidět.

Nejspíše proto, že během Stínové hry probudila svůj spící talent mizérské krve. Dokonce i teď mohla cítit teplé volty, jak jí bzučí v kůži - nejasně, ale přece. Možná že byla barva králových očí něco, co mohl vidět pouze Mizér.

Anebo jí prostě začalo hrabat. Město hříchu změnilo Enne v mnoha ohledech, ale byla až příliš praktická na to, aby začala uvažovat jako pověřivý věřící.

Zavřela oči a znovu obě mince sevřela, snažíc se vytěsnit zvuk sirén, které hledaly ji a Leviho. Čím více jim naslouchala, tím více v jejich zvuku slyšela něco dalšího - tiché tik-tak, tik-tak, tik-tak, jako tikala časomíra při Stínové hře. Stále si dokázala vybavit šedé, bezcitné tváře ostatních hráčů z Fénix klubu. Děsilo ji, že někde v New Reynes si dál žijí své životy, zatímco se pokusili ukončit ten její.

Lourdes zemřela jejich rukama a Enninu skutečnou matku potkal ten samý osud.

Jenže pachatelé byli naživu.

Než mohly Enniny myšlenky pokračovat dále touhle znepokojivou cestou, ozval se Jac. „Nepřestanou po Levim pátrat.“ Podíval se vzhůru skrze mezeru mezi závěsy, jako by hledal bouřková mračna hromadící se na čistém nebi.

Jeho slova ji neuklidnila. *Tik-tak, tik-tak, tik-tak* bylo hlasitější. Střelila úzkostným pohledem na noční stůl, aby se ujistila, že tam vážně nestojí budík. Volnou rukou instinktivně hmatala po zbrani pod polštářem.

Už jednou dokázala časomíru zničit. Utéct.

Dokáže to znovu.

Lola se oklepala a přetáhla si deku přes hlavu. „Zní to jako předurčení ke zkáze.“

„Zkázau můžeš věštit ze spálených částí na toustu,“ odsekla Enne. Neměla zrovna náladu, aby se vyrovnávala s Loliným permanentním pesimismem.

Lola mlaskla jazykem a otočila se zády k oběma.

Enne předtím, než se postavila, opatrně položila oba své talismany a revolver na noční stolek. Když vstala, uvědomila si, jak unavená ve skutečnosti je - unavená až do morku kostí. Skvrny na povlečení prozradily, jak špatně posledních pár nocí spala; byly šedivé od potu a žalem sycených slz.

Před třemi dny se Enne dozvěděla, že je její matka mrtvá. A navzdory tomu, co všechno se seběhlo, a navzdory všemu tomu závoji tajemství, který i nadále halil dvoji život Lourdes, tři dny jen stěží představovaly dostatečný čas pro truchlení.

Obzvláště když byly ostatní emoce navrstveny uvnitř žalu, komplikovaly ho, převracely. Byla tu frustrace, že Enne Lourdes vlastně nikdy doopravdy neznala. Cítila vinu, že nechtěně narušila snahy svojí matky ochránit ji. Bolest, že Lourdes využila všechny své schopnosti, aby po celý život udržela Enne v izolaci.

Dokonce horší než poznání, že se v Lourdes mýlila, bylo zjištění, že se Enne mýlila sama v sobě. Talenty nebyly jen prosté schopnosti - byly součástí identity každé osoby. Každý člověk měl dva. Silnější byl zvaný pokrevní, ten slabší se nazýval odvislý talent. Enne celý svůj život věřila, že je Salta, že pochází z běžné, světové rodiny tanečníků. V Bellamy trpěla a plakala, když se snažila držet krok s výraznými tanečními schopnostmi svých spolužáků. To bylo to, čím vždycky byla - člověkem, který pokaždé skončil předposlední. Člověkem, který nikdy nikam doopravdy nepatřil. Člověkem, který nedokázal zabránit tomu, aby selhal.

Protože Lourdes chtěla, aby tomu věřila.

Bude to trvat dlouho, než se jí ty emoce podaří rozmotat. V tuhle chvíli pouze chápala, jak hluboce jí její matka schází.

„Vianka tě chce vidět,“ řekl Jac s ostražitostí v hlase, opět přerušující tok Enniných myšlenek. Měl pravdu - minulou noc Vianka instruovala Enne, aby ji vyhledala co nejdříve po probuzení.

Mám s tebou úžasné plány, drahoušku, zavrnila Vianka.

Když na Vianku pomyslela, v krku se jí objevila kyselinová směs strachu a nenávisti. Cokoliv pro ni Vianka plánovala, mělo jen málo společného s Enniným blahem, ale všechno společné s donninými hrami a s jejími nepřáteli ve městě. Enninou jedinou hodnotou byla její užitečnost. Vianka nemohla odstranit její omertu, i kdyby chtěla, ale byly i další způsoby, jak se Enne zbavit... pokud by Enne dále neoslňovala.

Enne ale nedovolila, aby se to stalo. Už toho kvůli Městu hříchu ztratila příliš na to, aby přišla taky o svůj život. Ať to stojí, co to stojí, ona tohle město *přežije*.

Vstala a odsunula své pochyby. „Půjdu za Viankou teď. Oba dva počkejte tady, dokud se nevrátím.“

„Nevěděl jsem, že od tebe přijímám rozkazy, slečinko,“ řekl Jac a uculil se.

Enne nechala jeho provokaci bez odpovědi. „Je po poledni. Vianka už bude mít zprávy o tom, co se stalo, zatímco jsme spali. Neměl bys chodit ven a nic nevědět.“

„A co máme dělat, když tu máme čekat?“ zeptala se Lola a vystrčila obličej zpod deky. „Hrát karty?“

„Vypadáš jako protivný lůzr, Hrdličko,“ provokoval Jac.

„Neprohraju svoje volty.“

Střelil po ní mazaným úsměvem. „Cha, je toho mnohem víc než volty, co můžeš vsadit.“

Lola se posadila, na tváři nepříjemný výraz. „Už jsem zabila chlápky dvakrát větší, než jsi ty.“

Enne věděla dost na to, aby jí nevěřila. Lola toho hodně nappingovala. Tvrdila například, že umí řídit, a pak málem obrátila

na střechu jejich šlohnuté auto, nebo tenkrát, když ohrožovala Ennin život, sama sotva dokázala odolat útoku. Jac by ji porazil během několika vteřin boje.

Ale i tak její pohled řezal ostřeji než kterýkoliv z jejích nožů. Jac odvrátil zrak a rozpačitě se podrbal na zátylku.

Enne vytáhla šaty ze skříně a došla do kuchyně. Zírala na své podivné, fialové oči v zrcadle, oči, které byly až do minulé noci hnědé. Ruka se jí trásla, když sahala po falešných kontaktních čočkách, které jí Levi dal.

Bylo by snazší, kdyby tu byl. Kdyby nemusela čelit donně - a následkům toho, co spáchali - sama.

Přemítala, jestli se probudil se stejnou myšlenkou.

Na cestě ke dveřím ještě zavolala na Lolu. „Neděs Jaca příliš, zatímco budu pryč.“

Jednou z věcí, která Enne až bolestivě chyběla oproti Bellamy, byla výzdoba. Tam bylo čalounění s květinovými vzory, závěsy měly volány a všechno mělo barvu makronek - melounově oranžovou, pistáciově zelenou a růžově růžovou. Ennina ložnice připomínala cukrárnu, poklid se kroutil po posteli mezi pokrývkami smetanové barvy, s talířem okurkových sendvičů, pohoršujícím romantickým románem od jejího oblíbeného autora a svíčkou ze včelího vosku, která místnost provoněla levandulí.

Pokud byla Enniným estetickým vzorem pekárna, tím Viančiným byla drahá jeskyně. Celé kasino St. Morse bylo vyzdobeno smaragdovou a safírovou barvou, tmným dřevem a sametovými látkami a čímkoliv dalším, co pohlcovalo světlo. V těch detailech bylo cosi zlověstného. Ve způsobu, jak se nohy stolů kroutily jako svinutí hadi. V tom, jak to tam páchlo octem, jako něco naloženého a konzervovaného. Ve způsobu, jakým byly portréty popravených mizérských rodin pověšeny jeden vedle druhého na chodbách, zirájící na nestálé zákazníky, kteří je míjeli.

A Vianka, její dlouhé nehty na rukou cvakající o desku stolu, její zelené oči připomínající plaza, zúžené a zaměřené na Enni-no hrdlo, byla přesně tím typem monstra, které se z takových jeskyní plazí ven.

„Pojď jsem,“ zavrňela Vianka, když za sebou Enne zavřela dveře kanceláře. Bledá pokožka kolem čela a rty utopené ve fluoreskujícím světle. „Ať se na tebe můžu podívat.“

Enne polkla a došla k Viančině stolu. Stará žena sevřela své kostnaté, prsteny pokryté prsty kolem Enniny brady a stáhla ji dolů, aby prozkoumala její tvář. Její dech páchl čajem a vermutem.

Polekaná takovou pečlivou inspekci Enne polkla a obrátil se jí žaludek. Modlila se, ať fialová barva jejich očí neprosvítá skrze kontaktní čočky. Mít tajemství před Viankou Augustine bylo nebezpečné. Měla ve svém kasinu dost portrétů Mizérů na to, aby poznala, že se jeden z nich třese přímo před ní, i kdyby věřila, že každý Mizér je po smrti.

Nedovol jim vidět tvůj strach. V hlavě si recitovala jedno z Lourdesiných pravidel, které jí její matka vštěpovala, aby věděla, jak se má chovat. Minulý týden se dozvěděla, že jsou to ve skutečnosti pravidla ulice New Reynes. Očividně nebyl velký rozdíl mezi tím být dáma, nebo kriminálník.

„To by jeden neřekl, když na tebe tak kouká,“ přemítala Vianka. „Musíš mít tesáky ukryté za horním rtem. Nebo stíny číhající v těch laních očích.“

Ta slova se k Enne moc nehodila. Jediným monstrem v místnosti byla Vianka.

Vianka ji pustila. „Získala jsem v tobě mnohem více, než jsem si dokázala představit, má drahá. A já odměňuji ty, kteří mě potěšili.“

Sáhla do zásuvky stolu a vytáhla koženou peněženku. Otevřela ji a vyňala z ní skleněný orb, který jiskřil volty. Byl dost jasný na

to, aby dokázal osvětlit celý pokoj, a Enne hádala, že uvnitř musí být alespoň stovka voltů. Už jen ten jeden orb představoval malé bohatství a vypadalo to, že takových je v taštičce více.

„Od rána podstupuji za tyhle volty rozhovory o panu Glaisyerovi a teď ti je dávám.“ Vianka poklepala Enne na ruku. „Pamatuj si to. Pamatuj, jak dobře se o tebe starám.“

„Děkuji, Madam,“ odpověděla Enne. Volty byly jen těžko dostatečným důvodem k tomu, aby jí Enne odpustila, jak ji Vianka v podstatě doslova doručila Sedricu Torrenovi zabalenou v mašli, ale Enne byla dost chytrá na to, než aby si je nevzala - nebo tak hloupá, aby donně rodiny Augustinů nepoděkovala za tak štědrý dar.

„Kup si, co potřebuješ. A panu Glaisyerovi a panu Mardlinovi rovněž. Teď se posaď.“

Enne to udělala a peněženku si položila na klín. Samozřejmě že sem nepřišla jen proto, aby byla zahrnována láskou. Vianka pokaždé něco chtěla. Příležitostně dávala, ale vždycky brala dvojnásob.

Vianka Enne přisunula ranní vydání novin *Zločiny a epochy*. Enne v hrůze zírala na kresbu sebe samé pod palcovým titulkem. Černá maska Séance zakrývala většinu jejích rysů, a ačkoliv Enne věděla, že to má být ona, přesná podoba to nebyla. Její linie čelisti nebyla dostatečně široká a čelo bylo příliš vysoké. Nikdo na ulici by se neohlédl, kdyby ji mýjel.

Na rozdíl od té její, kresba Leviho byla dokonale rozpoznatelná. Charakteristicky na ní pomrkal, jako by nebyl ani trochu překvapený, že se nachází na titulní straně.

SENÁTOŘI VOLAJÍ PO VYHLÁŠENÍ VÁLKY GANGŮM

Očima článek prolétla a žaludek se jí zhoupnul. Byly tu portréty lordů a jejich zástupců z každého gangu a také z Cechu sirotků. Zadržovala dech, když zkoumala Jacův lehkavý úsměv a povolení k jeho zadržení a popravě pod ním. Opravdu doufala, že jí poslechl a zůstal v pokoji.

„Slyšela jsi o Worneru Prescottovi?“ zeptala se Vianka.

Enne očima prolétla stránku novin pro případ, že by to jméno přehlédla. O něm se tam ale nepsalo. „Ne, madam.“

„A to je přesně ten problém,“ vzdychla Vianka a dolila si čaj, i když nápoj vypadal, jako by vystydl před dlouhou dobou. „Letos v listopadu jsou volby do křesla zástupce New Reynes - jedné z nejvlivnějších funkcí v Senátu. Worner Prescott je kandidátem monarchistické strany.“

Enne věděla o politice jenom málo. Protože bylo Bellamy pouze teritorium, nikoliv stát Republiky, neměli volební ani reprezentační právo. Rivalita mezi První a monarchistickou stranou je nikterak nezajímala. Většina místních považovala politiku za otravnou diskuzi v salónech a na večírcích.

I tak ale znala pověst monarchistů: násilných radikálů. Lourdes zasvětila svůj život jejich věci, ale Enne nevěděla proč. Nebyla si jistá, jestli to znamenalo, že Lourdes byla rovněž násilná radikálka, nebo jestli byla monarchistická strana méně opovržením hodná, než si vždycky myslela.

Znervózňovalo ji, že Lourdes a Vianka měly společného něco natolik zásadního.

Malcolm Semper, zesnulý Kancléř Republiky, byl otcem zakladatelem První strany. Josephine Fenice, jeho nástupkyně, byla další političkou První strany, další členka Fénix klubu bez duše. Enne by možná váhala, kdyby měla sama sebe nazvat monarchistkou, ale věděla, že pokud je Fénix klub na jedné straně, ona bude na té druhé.

„Sedric Torren kandidoval proti Prescottovi,“ pokračovala Vianka. „Nyní, když je po smrti - výrazně tvou zásluhou, drahoušku -, bude První strana potřebovat někde vyškrábnout nového kandidáta a kampaň. Pro jednu máme výhodu.“

Rodiny Augustinů a Torrenů měly rivalská kasina a drogová impéria, a tak Enne vždycky předpokládala, že si Vianka přála, aby byl Sedric odstraněn proto, že to byl její byznysový konkurent. Očividně ale měla Vianka od počátku i politické motivy.

„Navrch tu máme tuhle předpokládanou válku,“ pokračovala Vianka. „Víš něco o Velké pouliční válce?“

Enne zatřásla hlavou. Z Leviho vyprávění a svého průvodce si to pamatovala jen ve velmi kusé podobě.

„Na Jižní straně to nestálo za zaznamenání. Sotva se jich to dotklo,“ vysvětlila Vianka. „Ale pro Sever to bylo krveprolití a chaos.“ Její jazyk setrval na těch několika posledních slovech, jako by vychutnávala jejich chuť. „Můžeme jenom doufat, že se historie bude opakovat. Monarchistická strana tyje ze špatných časů.“

Krveprolití a chaos. Mohlo by se to stát znovu? Co to asi tak mohlo znamenat, podle standardů New Reynes?

„Velice jsi mě ohromila, slečno Salto. Ale tento nový úkol je dlouhodobý a budeš potřebovat více než jen štěstí a šarm, aby sis s ním poradila,“ řekla jí Vianka, jako by Enne utekla ze Stínové hry jen díky svým povrchním schopnostem. „Kvůli tomu ukončuji tvou roli v akrobatické skupině.“

Enne zalapala po dechu. „Ale... ale-“

„Už je rozhodnuto. Akrobatická skupina zabírá příliš mnoho z tvého času. A dala bych přednost tomu, aby náš pracovní vztah zůstal pro veřejnost utajený... podobně jako můj vztah k panu Glaisyerovi.“

Akrobacie byla jediná věc v New Reynes, kterou si Enne doopravdy užívala. Možná neměla své okurkové sendviče, ale alespoň

měla svou práci jako prostředek k uvolnění. Enne strávila celý svůj život ve snaze dosáhnout průměru a poprvé v životě zjistila, že má pro něco přirozený talent. Pro jednu mohla soutěžit. Mohla *excelovat*. A jako lusknutím prstu, jenom po týdnu a půl jí to Vianka bere.

„Co je ten nový úkol?“ zeptala se Enne odvážně.

„Chopíš se nově nalezené proslulosti Séance a proměníš se ve skutečného lorda ulice.“ Donně uteklo rozverné zahihňání a srkla si čaje.

„To nemůžete myslet vážně,“ šeptla Enne. Ulice Severní strany byly vždycky nebezpečné a nyní byly o to více, alespoň podle článku v novinách, které ležely před ní. A Enne se možná přátelila s Levim, ale nevěděla vůbec nic o tom, jak být úspěšným lordem ulice - jako by ostatně Levi sloužil jako ten správný příklad.

„Připadá ti, že někdy nejsem vážná?“ Vianka nalila druhý šálek zvětralého čaje a přisunula ho k ní. Enne jej přijala jen proto, aby měla něco, s čím si mohla pohrávat, aby zklidnila nervy. „Potřebuji někoho, kdo bude ovlivňovat Severní stranu z ulice. A kdo by mohl být lepší než slavná Séance?“

„Lord Železných?“ navrhla Enne.

Vianca se zašklebila. „Leviho bláznivé sny o tom, že se stane lordem ulice, jsou pryč. Bude řídit svůj herní podnik ze sklepa Zullina domu? Nemá ani volty, ani konexe, a když je lord Zjizvených po smrti a pan Mardlin stejně jako on hledaný, kdo se stane Leviho tváří?“ Zatřásla hlavou, koutky rtů se jí prohnuly do úsměvu. Enne nedokázala pochopit, jak mohla Vianka předstírat, že má o Leviho starost, a zároveň nacházet takové potěšení v mrzačení jeho tužeb. „Ten chlapec měl vždycky falešnou představu velikosti. Mimo to zamýšlím, že ti Levi bude pomáhat. Jako konzultant, budeš-li chtít. Jsi mnohem slibnější kriminálník, než kdy býval on.“

Byl to kompliment, který Enne ani nechtěla, ani nepřijala. Lola možná nazývala Enne lordem, ale Enne nebyla někdo, kdo by dokázal vést *skutečný* gang. Doufala, že během pár měsíců jméno Séance zmizí z všeobecné známosti do vzpomínek. Pokud měla přijmout osobnost Séance a žít život Enne Scordaty, rozené kriminálnice, kolik pak z Enne Salty – tanečnice, dámy, romantické duše – zůstane? Už jí nezbývalo mnoho, co by mohla odevzdat New Reynes.

„Uděláš přesně tohle. Teď mě dobře poslouchej.“ Vianka se naklonila dopředu a ztišila hlas. „Za prvé musíš poctit návštěvou drahého Bryce.“

Enne se ve zmatku zamračila. „Bryce?“

„Cechmistra,“ řekla Vianka netrpělivě. „Pomůže ti naverbovat ostatní. Použij zbytek voltů, co jsem ti dala, abys nakoupila členy gangu.“

Cechmistr, to znamenalo Cech sirotků. Enne toho o nich moc nevěděla. Věděla, že Lola pro ně pracovala jako krvesledovačka – dokázala číst talenty těch, kteří neznali své předky. Enne si pamatovala Harveye Gabbiana, jejich obchodníka, který využíval talentu svazování, aby se pokusil Enne v kabaretu vlákat do pastí. Od Reymonda také věděla, že Levi byl z jakéhosi morálního přesvědčení proti praktikám Cechu sirotků.

„Po několik příštích měsíců mám kvůli podpoře kampaně nabitý program,“ pokračovala Vianka. „Nemohu být všude. Potřebuji někoho, kdo by se dokázal vmísit do blízkého okruhu Wornera Prescottta. Do tohohle kandidáta investuji hromady prostředků, takže chci vědět, co pořád dělá – s kým mluví, kam chodí. Ty informace jsou neocenitelné. První strana už propadla korupci a my si nemůžeme dovolit, aby se nám stalo totéž.“

Enne polkla. Kdokoliv, kdo by měl operovat v blízkosti Wornera Prescottta, by musel být bohatý, rafinovaný... Jen bůh ví, jak by

Enne mohla na Severní straně najít takovou osobu. Představila si sebe samu, jak se pokouší naučit etiketu Jaca nebo Lolu, kteří by určitě zpochybňovali účel nože na máslo, když se s ním nikdo nedá zapíchnout.

„Nejsem si jistá, jestli je Cech sirotků schopen poskytnou takovou osobu,“ řekla Enne pomalu.

Vianka nadzvedla obočí. „Myslela jsem na *tebe*. Uvidíme, jestli se ta tvoje dívčí škola vyplatila, že?“

Enne zalapala po dechu. Jižní strana možná byla místem, které bylo v New Reynes nejbliž Bellamy, ale bylo to také místo, kde byl doma Fénix klub.

Když se dívala členům Fénix klubu do očí, měla na sobě masku. Poznali by ji i tak, kdyby měla perly?

Ještě než Enne stačila dát dohromady odpověď, Vianka pokračovala. Vypadalo to, navzdory Enniným a Leviho činům, které plnily první stránky noviny, jako by si Vianka pro tuhle schůzku vyhradila stěží patnáct minut.

„Hlídat Prescottta asi těžko bude práce na plný úvazek. Budeš mít spoustu času najít a vycvičit si své společníky. Budeš plnit úkoly, jak ti je budu navrhopvat, a samozřejmě můžeš improvizovat, pokud ti to přijde vhodné. Udělej cokoliv, co prospěje Prescotttovi a monarchistické straně.“

Vianka měla pravdu - tohle nebylo jako otrávit Sedrica nebo ukončit Stínovou hru. Tohle byly čtyři měsíce organizování až do voleb v listopadu. Bylo to komplexní a všeobjímající, podobně jako byl i Leviho investiční podfuk. A nebýt Enne, tak by tenhle podfuk Leviho zabil.

V rámci několika minut, bez možnosti, že by Enne mohla přidat svůj pohled na věc, Vianka zpečetila její osud.

Ale Enne věděla, co by znamenalo, kdyby protestovala. Viančina omerta nad ní měla strašlivou moc. Už dvakrát Ennina

odmítnutí vyústila v dušení a zmítání se na donnině koberci a ona rozhodně neměla v plánu tím projít znovu. Její jedinou možností, jak se zachránit, bylo přesvědčit Vianku, že její plán nebude fungovat.

„Levi nebude tím pravým rádcem, pokud to budu já, kdo bude hrát lorda.“ Alespoň to Enne věděla, že je pravda.

Vianka pozvedla čaj k ústům a pichlavě se podívala na Enne. „To není moje starost.“

„Bude to s ním těžké.“

„Už ví, že nesmí dopustit, abych byla netrpělivá.“

Už tak temná místnost jako by byla stále temnější a temnější. A Enne už docházely možnosti.

„Pokud nejsem akrobat, jak si zajistím příjem?“ zeptala se Enne, jako by si myslela, že se chová strategicky a ne zoufale. „Budu ty společníky muset nějak zaplatit.“

Jako odpověď na její vlastní otázku jí konečky prstů najednou zajiskřily statickou elektřinou voltů, která jí v kůži pulzovala. Pokrevním talentem Mizérů byla schopnost vytvářet volty. Teď, když ten svůj probudila, tu v podstatě nebylo omezení, co se velikosti bohatství týkalo. Jediné, co to vyžadovalo, byl tvůrce orbů, a ona náhodou jednoho znala velice dobře.

Tu myšlenku rychle zahнала. Pokud by bylo její dědictví odhaleno, zabili by ji. Nebylo rychlejší cesty ke smrti než použití jejího talentu.

Vianka odložila prázdný šálek. „Slečno Salto, tohle je Město hříchu. Příležitost je jen na jedno otočení karty či na hod kostkou daleko. Jsem si jistá, že něco dokážeš vymyslet. Mimo to stále můžeš žít tady a využívat mé štědrosti, a jsi tu celkem vítána.“ Zahodila *Zločiny a epochy* do odpadkového koše a řekla: „Jsi propuštěna.“

O třicet minut později zazvonily zvonky nade dveřmi, jak Enne vklouzla do butiku s oblečením na Trumfově ulici. Květinový

parfém sytil vzduch obchodu a Enne jej hluboce vdechovala a doufala, že ji dokáže uklidnit jako kdysi. Čím více přemítala nad konverzací, kterou s Viankou vedla, tím beznadějněji se cítila.

Čtvrť Kasin, obvykle tak přeplněná rámusem a špínou, byla tichá. Ve světle novinových titulků zůstali obyvatelé New Reynes doma. Zvuk sirén postupně ustal. Ve městě bylo cítit napětí, jako když se má zvednout jevištní opona, ale to, na co město čekalo, byla válka.

Enne ohmatávala detaily na lemu rukávu šatů. Líbily se jí. Líbily se jí korálky všité do výstřihu. Líbily se jí krémově bílé plátěné boty, které byly vystavené ve výloze.

Líbil se jí i ten pocit, když držela v ruce zbraň.

A to byla ta myšlenka, ta poslední myšlenka, která přiměla její ruku zaváhat, když šaty zkoumala. Prostě to nebylo dobře, že se jí mohly všechny tyhle věci zároveň, bez rozporů líbit. Někde kolem se vznášela lež. *Ona* byla lež. Jak jenom mohla předstírat, že byla starší verzí sebe samé potom, jaké strašné věci spáchala?

Enne nikdy nebyla tím typem člověka, který by o sobě smýšlel smířlivě. Nelitovala se, že byla vždycky až za svými spolužáky - sotva si jí všimli dostatečně na to, aby zjistili, že se jim dostala do cesty. Nikdy se neomluvila Levimu, že vyžadovala laskavost, nebo plakala, nebo ho potřebovala pro záležitosti, které pro něj neměly žádný význam. Takže váhu téhle hanby, kterou si nesla, cítila jako špatnou. Bylo to hnusné. A ona se neomlouvala nikomu jinému než sama sobě.

Bývala ztracená, naivní, rozmazlená dívenka převálcovaná Městem hříchu. Ale tohle jí líto nebylo.

Teď už nebyla ztracená, naivní nebo rozmazlená. Ztvrdla, byla silná a se zlomeným srdcem. Udělala strašná, těžká rozhodnutí - včetně vraždy -, ale přežila. Za tohle se rozhodně nikomu omlouvat nebude.

Vianka ji mohla strkat do horších, těžších rozhodnutí. A pokud by Enne jakkoliv zaváhala a začala se před sebou omlouvat, pak selže – stejně jako selhal Levi. Pokud by ji někdo chtěl nazývat naivkou, tak ať. Pokud by ji někdo chtěl nazývat bezcitnou, může být. Nezáleželo na tom, jestli se vybaví noži nebo perlami. Svět bude vždycky vyžadovat, aby se dívka sama za sebe omlouvala, ale ona se nebude omlouvat za nic.

A tak Enne naplnila náruč takovým množstvím zřaseného, okorálkovaného, praštěného oblečení, které jen mohla pobrat, a zaplatila volty, které si vydělala krví.

„Víš, co by s tímhle vypadalo naprosto dokonale?“ zeptala se prodavačka s prvním opravdovým úsměvem, který Enne za poslední dobu viděla. Sáhla do koše, který měla za sebou, a vytáhla pár bílých, saténových rukavic. Byly jemné, dámské a skutečně dokonalé.

Enne našpulila rty, na mysl se jí vedraly obrazy typického tetování s kartami Železných a označené dlaně Zjizvených. Vianka ji instruovala, že má Enne založit gang, ale neměla „žádný zájem na tom“, jak ho Enne povede.

„Rozhodně máte pravdu,“ odpověděla Enne. „Ale ať jsou to dva páry.“

JAC

Minulou noc se Jacu Mardlinovi zdálo o jeho vlastní smrti.

Začalo to špatným rozhodnutím; sedl za volant toho nejzářivějšího automobilu, jaký kdy viděl – s bílými koženými sedadly a černým závodním pruhem, který přetínal kapotu. Nezamýšlel ho ukrást; jediné, co chtěl, bylo se pohodlně opřít, zavřít oči a fantazírovat o tom, jaké to je vlastnit něco natolik luxusního. Ale najednou zámky na dveřích zacvakly, klíček v zapalování se otočil a auto vyrazilo kupředu rychlostí, která mačkala žaludek.

Zaklel a snažil se odporovat pohybu volantu. Vítr jej udeřil tak prudce, až se mu oči zalily slzami a vše, co míjel, se změnilo jen v rozmazanou skvrnu. I když dupal na brzdu a mačkal spojku tak prudce, až praskla, auto stále zrychlovalo.

Dokud neprojelo přímo přes most Revoluce.

O mnoho hodin později, v bdělém stavu, Jac pozoroval karty, které měl v ruce, žmoulal spodní ret a mentálně zkoumal každý zamlžený detail svého snu. Bílá barva kožených sedaček auta ho přivedla k myšlence, že by měl sáhnout po kartě se sudým číslem.

Ale byl tu ten černý pruh a černá vždycky symbolizovala liché číslo, kontrast.

Rozhodl se pro srdcovou čtyřku a vyložil. „Být sebou, tak si štěstí šetřím, Hrdličko, protože...“

Lole uteklo divoké vítězné zahihňání a popadla vystřelovací nůž z hromady zbraní. „Ty hnojná hlavo.“ Hodila své dva vlastní páry na stůl.

Zamračil se. „Nemám rád Čórkovanou. Je to hra pro děcka.“

„Tak rozdej trumfy. Už toho nemáš moc, co bys mohl prohrát.“ Pokrčila rameny a strčila to, co kdysi býval jeho nejlepší vystřelovák, do kapsy u bundy. Noční košilka, kterou měla pod ní a vypůjčila si ji od Enne, byla očividně o několik velikostí menší a Lola v ní vypadala jako na kost hubená šelma. Jac už potkal několik toulavých koček, které vyzařovaly větší šarm než Lola to ráno.

Nohy měla na stole a on vraštil nos, když z pod nich vyškubnul hromádku karet. „Měla jsem za to, že Železní by měli být v takových hrách dobří,“ řekla.

Přesněji řečeno Jac v kartách nebyl až tak mizerný. Ale ty sirény, které celou noc ječely a hledaly jeho nejlepšího přítele, byly najednou zticha. Nervózně škubal nohou. „Otevřu okno.“

„Venku je ještě tepleji,“ varovala ho Lola. Obě jejich čela se perlila potem. Oficiálně už bylo newreyneské léto.

„Musím si zapálit.“ Vstal a otevřel okno. Už dvanáct let žil v New Reynes a ještě nikdy nezažil, aby byla Trumfová ulice takhle tichá. Ne když Jedna-jedna-šestka, dlouho mrtvý lord ulice, zastřelil každou zbývající duši v soukromé aukční síni. Ne když byla rakev Gartha Torrena, Sedricova otce, velebně vynesena před jeho kasino, jako by snad zemřel nějaký svatý.

Bylo těžké šokovat ve městě, které bylo vybudováno na hříchu, ve městě, které jím samo bylo. Ale dnes - více než kdy jindy, bylo město až do svého jádra otřesené.

Jac škrtl sirkou a díval se, jak hoří jako posvátná svíce.

„Můžu pustit rádio, jestli chceš,“ nabídla Lola. „Ale Levi je nejspíš v pohodě.“

„Byl bych raději, kdybys ho nezapíнала.“

„Bojíš se, že bys slyšel své jméno?“

Zhluboka potáhl z cigarety. Nebylo žádným tajemstvím, že pracoval s Levim; že bydlel na Ginevřině ulici 125 ve Starém městě, apartmán 4C; že vykrýval směny od středy do soboty v hospodě U psiho zubu. Bílé boty už určitě vyslechly jeho šéfa, určitě už jeho domov a to málo, co měl, prohledaly. Snažil se představit, jaké závěry mohou z jeho majetku vyvodit. *Samotář, tenhle člověk, si asi řeknou. Žádná výzdoba. Žádné vzpomínky.* Levi tam žil dva roky a pořád se k tomu místu choval, jako by bylo jen dočasným útočištěm - byl to projev někoho, kdo ve skutečnosti nikdy neměl domov.

„Není to tak dávno, co jsem nebyl na dobrém místě, ale v poslední době ano, nebo alespoň na lepším,“ vysvětlil. Normálně se o tyhle detaily s nikým nedělil, i když byly natolik vágní. Ale potřeboval své úvahy naložit na někoho jiného než Leviho, na někoho, kdo by se cítil soucitně, ale zároveň bez pocitu zodpovědnosti. „Předpokládám, že je to pryč.“

Levi a Enne se o to minulou noc postarali.

Sevřel ruku v pěst. Věděl, že Levi nechtěl zahájit ten investiční podfuk, který jej pozval do Stínové hry. A Levi dával na Jaca pozor, takže neměl právo být našťvaný. K sakru, byl našťvaný sám na sebe, protože se cítil našťvaný.

Ale Jac rovněž znal Leviho a jeho bezstarostné sny. A pokud byl Levi právě teď v bezpečí, pak by Jac přísahal, že nějaká část jeho přítele byla velice spokojená - dokonce i kdyby měl všechny kolem sebe uvrhnout do nebezpečí.

Ale neřekl to. Místo toho jen hořce odsekl. „Nesnáším tohle kasino.“

Lola našpulila rty a Jac čekal, že řekne něco o tom, že zatímco on svou podřízenost Levimu odpřisáhl dobrovolně, *ona* byla přinucena dát svou přísahu Enne s nožem na krku. Nebo o tom, jak dobří lidé dělají špatné věci a že se špatné věci dějí i dobrým lidem a ani oni, ani jejich přátelé se ve skutečnosti nemohou stejně nazývat dobrými lidmi. Byla přesně takhle přechytralá a otravná.

Ale jediné, co řekla, bylo: „Rozdej karty. Očividně jsi teď velmi zranitelný a já to plánuji využít jako výhodu.“

Jac zafrkal, a když si sedal zpět do křesla, odklepl popel z cigarety o hranu hrnku s čajem.

„Enne se to nebude líbit, to víš,“ řekla mu Lola. Šálek byl porcelánový, pokrytý jakýmsi květinovými vzory, které by Enne považovala za pěkné. Jac si uvědomil, že Enne, která tu žila pouze deset dnů, toho nejspíše nevlastní mnoho, co by mohla nazývat svým majetkem, takže vzal cigaretu zpět a šálek odsunul stranou.

Lola se natáhla a přitáhla ho zpět před něj. „Ale, ať si *naserou*.“ Koutek jejích úst se zkroutil do úsměvu.

Jac vyštěkl překvapeným smíchem a napětí v jeho ramenou povolilo. Během dalších deseti minut trumfů dno šálku postupně mizelo pod narůstající vrstvou popela.

Pak se otevřely hlavní dveře apartmánu a dovnitř vešla Enne, na hlavě fantastický plochý klobouk, kabát dlouhý až na podlahu, který rozhodně neměla, když odcházela, a alespoň tucet tašek, které jí visely z obou paží. „Jsem zpět,“ zašveholila. Položila tašky na hromadu na gauč.

„Proč jsi oblečená, jako by ses najednou stala bohatou vdovou?“ zeptala se Lola.

„Byla jsem nakupovat. Levi ve skutečnosti nevlastní už nic, že ne?“ zahučela a svezla se do křesla, jako by právě odhodila rukavice po boxerském zápase.

Jac zvedl obočí. „Ty ho teďka šatíš?“

Enne ho ignorovala a bezcílně mávla směrem k taškám. „Taky jsem mu koupila nějaké léky, protože od minulé noci vypadá děsně. Mám tady i nějaké věci pro tebe. Tvou velikost jsem jenom hádala.“

Jac vstal a se skeptickým pohledem hromadu prozkoumal. „Skoro se bojím podívat. Co nosí v Bellamy *gentleman*i? Klobouk s bílou mašlí a manžetové knoflíčky se sedmikráskami?“

„Jako kdyby ta tvoje špinavá čapka pouličního prodavače novin, kterou každý den nosíš, byla nějakou promyšlenou módní volbou, že?“ odpálkovala ho Enne. Jac si odkašlal, připraven bránit svou milovanou, záplatovanou čepici až za hrob, když Enne svráštila obočí a nasála vzduch. „Co je to za smrad?“

„Jac používal jeden z tvých drahých čajových šálek jako popelník,“ řekla Lola rychle.

Jac se na ni zadíval a zamumlal: „Zrádkyně.“

Enne odmítavě mávla rukou. „Na tom nesejde. A nebyla jsem jenom nakupovat. Je tu něco, o čem si s vámi oběma chci promluvit.“ Sáhla po nejbližší tašce a vytáhla ven aktuální výtisk *Zločinů a epoch*. Hodila jej Jacovi, který ho chytil a otevřel. Na chvílku zašilhal na titulky, objevuje slova, která rozeznával, ale nemusel je číst, aby pochopil význam dvou plakátů s hledanými osobami na titulní straně.

Lolina židle zaskřípala, když vstávala. Stránku studovala přes Jacovo rameno.

„Tři tisíce voltů,“ četla Lola pod Leviho kresbou. Najednou veškerý vztek zmizel jako obláček cigaretového dýmu.

Jacův nejlepší přítel byl muž krácející vstříc smrti.

„Mizím odtud,“ vydechl. Do domluvené schůzky s Levim zbývalo ještě několik hodin, ale on se o to nestaral. Pokud *byl* Levi v nebezpečí, tak Jac najde způsob, jak ho zachránit.

Protože to bylo to, co pro sebe navzájem dělali. Neexistovala linie, kterou by nebyli překročili. Ani kdyby ta linie byla v jednom ohni.

„Počkej,“ řekla Enne ostře. „Obrať stránku.“

Udělal to, i když část jeho mysli už věděla, co tam najde.

„Jeden tisíc voltů,“ mumlala Lola, čtouc odměnu, která byla na její hlavu vypsána.

Jac zíral na svou vlastní tvář s pocitem, že se stala strašlivá chyba. Levi byl jen těžko nechvalně známý politický vrah a Jac byl stěží jen náhradní vyhazovač v hospodě třetí cenové. Není to tak dávno, co ti dva sedávali na ulicích čtvrti Kasin a oblbovali kolemjdoucí hrami s mincemi a kartami v naději, že si vydělají dost alespoň na jídlo.

„Vianka říkala, že se bude opakovat Velká pouliční válka,“ řekla jim Enne, což byla ta poslední věc, kvůli které by se začal cítit lépe. Předpokládal, že se ho nepokouší utěšit. Oblečení, které koupila, nebyly dárky - byly to nezbytnosti. Pokud měly být manželové knoflíčky se sedmikráskami to, co ho právě teď dokonale zamaskuje, bude rád chodit po městě jako dandy. „Pokud budeš ve Starém městě potřebovat auto, není problém si je přivolat.“

Ennin hlas byl plochý, klidný, plný praktičnosti. Poprvé nebyl vůbec překvapený, že se dívá do očí osobě, která zabila Sedrica Torrena. Pokud měla strach, tak byla zatraceně dobrá v tom, jak ho skrývat.

„Jak jsi za to všechno zaplatila?“ zeptal se jí a podezřívavě zíral na nákupní tašky.

„Vianka mi dala volty.“

„A ty sis je vzala?“ Aby bylo jasno, byla to Viančina vina, že byli v tomhle srabu. A pokud měli všichni zítra viset, donna by se jen těžko uráčila uspořádat jim pohřby.

Enne vstala a vytáhla dvě tašky. „Samozřejmě že vzala. Stejně jako si ty teď vezmeš tohle!“

Váhal. Nechtěl mít s Viankou nic společného, ale to bylo nemožné. Tak dlouho, jak se s Levim přátelil, od té doby, co Levi

vzplál pro Enne a oba se stali vězni donniných omert... Všichni budou v posteli s Viankou Augustine.

„Je mi to vážně, vážně moc líto, Jacu.“ Enne to řekla tak, že to znělo, jako by to myslela doopravdy. Pak mu předala tašky. „Ale nebuď hlupák.“

Jac je od ní vzal s unaveným povzdechnutím.

„Zavolám ti auto,“ řekla mu. Nebyl to návrh. Odešla do vedlejšího pokoje, aby našla telefon, a nechala ho o samotě s Lolou.

„Panovačná,“ vrčel.

„Ne, jenom je šéf.“ Lola mlaskla jazykem. „Hádám, že nemám dostatečné zásluhy na tom, abych byla poctěna drahými dárky.“

Jac se natáhl do jedné z tašek a vylovil odtamtud první věc, kterou poznal - kus žlutého hedvábí s puntíky. „Tumáš. Vezmi si tuhle...“

„Vázanku,“ dokončila Lola za něj. „Ale myslím, že tu nechám pro tebe. Bude ladit s tím plakátem. Budeš s ní vypadat velmi elegantně, svým způsobem. Nehodí se k tomu kusu hadru, který sis dal na obočí.“

Jac si rozpačitě prstem přejel po stezích nad okem, suvenýr z boxerského zápasu, který minulou noc prohrál v podniku Smrt nad ránem. Jeho pokožka byla stále opuchlá a citlivá.

Lola místo toho z tašky vytáhla černé plstěné pouzdro a otevřela je, aby odhalila hodinky s koženým řemínkem. „Dokonalé.“ Krabičku hodila na křeslo a zapnula hodinky kolem svého kostnatého zápěstí. Vypadalo to směšně.

„Ty se mně opravdu líbily,“ zamumlal.

„Nech si vázanku, Puntíku.“

Enne se vrátila z vedlejší místnosti. „Jacu, auto na tebe čeká dole. Vezme tě přímo k Zule. Až se tam dostaneš, mohl bys říci Levimu...“ Zrudla a Jac měl jednu svou částí chuť vypálit velmi nehezký vtip, ale ta druhá mu radila, že by měl odvrátit zrak

a nemíchat se do toho. Možná měli dobrý důvod k tomu, aby se mezi nimi nic víc nestalo, ale netušil, proč jsou sami vůči sobě tak dramatičtí. „Řekni mu, že pokud jenom otevře *okno* předtím, než tohle všechno skončí, osobně ho vydám a shrábnu odměnu za jeho hlavu. Která je, to mu prosím připomeň, o pět set voltů méně než za tu mou.“

Jac se připravoval na cosi sladkého a vyvolávajícího nevolnost, takže vybuchl smíchy tak moc, až sípal. „S potěšením.“

Pak, bez varování, jej Enne obemkla pažemi v prudkém objetí. „Buď opatrný,“ řekla mu.

„Já vždycky,“ zareagoval. Ale Enne se stále tvářila skepticky.

„Ne, to nejsi.“

Střelil po Lole úsměvem. „Teď je tu tvá šance, Hrdličko.“

„Já se neobjímám,“ řekla ploše. „Jenom neumři.“

„Slova, která budu až na věčnost ctít.“

Když ho Enne pustila, popadl tašky, vyměnili si pozdravy a Jac odešel. Našel svého řidiče čekat v zadní uličce. Než nastoupil do auta, zhluboka se nadechl vzduchu – jeho první pořádný nádech od chvíle, kdy minulou noc vstoupil do kasina St. Morse. Nezáleželo na tom, kolik darů dostal a jaké množství ochrany mu bylo dáno; nikdy nebude o Viance Augustine smýšlet jinak než s opovržením.

„Rád bych udělal zajižďku,“ řekl Jac řidiči a dal mu adresu svého bytu.

Staré město, podobně jako čtvrt Kasin, bylo tiché a bez pohybu. Jac se zpoza svého okénka díval na ulice, kterými projížděli, na zamřížovaná okna a oprýskanou barvu. Sluneční svit se objevoval a mizel, jak čtvrti projížděli, mizel za věžičkami a kostelními věžemi a znovu se na prchavé okamžiky objevoval v příliš rovných uličkách. Jac žil ve velké rezidenční ulici. Ta budova, kde žil, byla příliš stará na to, aby měla ústřední topení na elektřinu a v den, jako byl tento, by svou postel posunul blíže k oknu, koupal by se

ve vlastním potu a naslouchal by sousedům hádajícím se dole v hale a čekal by, až mu začne směna. Nebylo to nejlepší místo na světě, ale bylo to lepší než to, kde bydlel předtím. S tímhle neměl spojené žádné špatné vzpomínky.

Nyní byl celý blok odříznutý světle žlutými cedulemi, které informovaly obyvatele Starého města, že Ginevřina ulice je místem zločinu. Auto pomalu zastavilo a Jac zíral na bílé boty, které stály venku u schodů do jeho domu a hovořily se sousedem, kterého poznával jen velmi letmo. V rukou držely plakáty s portréty hledaných osob.

Už jste někdy viděl tohoto muže, ptaly se nejspíš.

Jac si pohrával s náhrdelníkem. Bylo to Krédo, symbol staré víry. Jac byl více pověřivý než poctivý ve víře, ale bylo fajn se čas od času za něco pomodlit.

Když kněz poprvé učil Jaca modlitbě, řekl mu, že modlitby hříšného svědomí nebudou vyslyšeny. Jac přemýšlel o voltech, které umožnily Leviho podfuk - jak od těch bohatých, tak přímo od Železných. Přemýšlel o zraněních, která způsobil Chezovi Phillipsovi, aby zachránil Levimu život. Přemýšlel o svém vlastním hněvu, zlosti a touhách a popelu, který nechal na dně Ennina čajového šálku. Velmi se snažil, aby mu to bylo líto.

Ale jak se díval na ty žluté cedule, k nimž tohle všechno vedlo, věděl, že se nebude modlit za odpuštění. Všichni se mohli modlit za odpuštění, pokud by odtud utekli na opravdu vzdálené místo, kde na jejich hlavy nebyla vypsána odměna, kde nikdo vůbec neznal jejich tváře. Na místo, o kterém pochyboval, že by tam vůbec Levi dobrovolně šel.

Nebo se mohli modlit za odpuštění, až budou všichni viset. To vypadalo jako mnohem pravděpodobnější scénář.

Ale protože byl Jac Mardlin zatvrzelý hříšník, který odmítal zemřít, jedině, za co mu zbývalo se modlit, byl soucit.

LEVI

Levi Zule Slyk neodpustil. Před třemi dny dorazili společně s Enne do *Jejích zapomenutých historek*, Zuliných monarchistických novin, horlivě se držíce posledních nadějných vodítek, a hledali odpovědi týkající se Lourdes Alfero. Špatné zprávy bolí a nezáleží na tom, jak citlivě jsou podány, ale Zula dokázala ze svých slov vybrousit nože, navržené, aby pouštěly žilou, šířily infekci a zjizvovaly.

Proč to všechno? Kvůli Enne, aby utekla do bezpečí svého starého života v Bellamy? Má na sobě Viančinu omertu. Je vězenkyní Města hříchu, stejně jako on.

Když vstoupil do *Jejích zapomenutých historek* a našel Zulu, jak sedí za stolem, podíval se na novinářčinu vážnou, nepříliš přátelskou tvář a rozhodl se ji nenávidět.

„Tvé stíny jsou temnější, než když jsi tu byl naposledy,“ řekla Zula jako jistý druh pozdravu - i když Levi stále neměl tušení, co by to mohlo znamenat. Měla krátké, vlnité vlasy, bledou pokožku a nosila příliš mnoho šperků - tím nejvýraznějším bylo velké dřevěné Krédo, které jí viselo až k pupku. Z vytetovaných černých očí na víčkách Leviho mrazilo. „Zabil jsi.“

Necítil žádnou vinu za zabití kancléře Sempera, stejně jako Semper nepochybně necítil žádnou vinu za to, že málem zabil jeho. „Přežil jsem,“ řekl Levi temně.

Sjela po něm pohledem. „Sotva, jak na tebe koukám.“

Její zapomenuté historky připomínaly obyčejnou kancelář, zaplněnou nepoužívanými stoly, starými tiskařskými lisy a ošoupaným šedivým kobercem. Vypadala, jako by patřila na Jižní stranu, kde muži ve středním věku nosí kufříky a ve své kancelářské práci dřou, aby později mohli své platy prohrát v Trumfově ulici. Ale na rozdíl od těchto míst byly po místnosti diskrétně rozmístěny náznaky staré víry - pradávne rytiny na větrných zvonkohrách, malby s Krédy ukrytými v jejich zadních plánech, odznaky věřících rozházené po pracovních plochách. Ty na jih od řeky Brint nebyly k vidění; víra až příliš parukářům připomínala mizérské krále, kteří tradici víry používali proto, aby pro sebe získali více politické moci. V podstatě tak byla po Revoluci zakázána.

„Vianka mi nedala moc na výběr, jestli tě tu můžu nechat,“ zahučela Zula. „Nechci žádné potíže. Ani od bílých bot. Ani od toho tvého gangu.“

„Nebudou žádné potíže. Jsem perfektní host.“

Zula si odfrkla, jako by mu nevěřila. Pak se postavila a odhrnula kus koberce stranou, aby odhalila padací dveře v podlaze. „Budeš bydlet tam dole.“

Jakmile je otevřela a popohnala Leviho dolů po dřevěných schodech, v břiše mu to zavířilo vzrušením. Teď byl osobou zájmu. Žít život šepotů a tajemství, budovat impéria ukrytá ve stínech. Nyní už svou budoucnost neoplakával, viděl lesk této nové situace.

Dokud neucítil kanalizaci.

Zula zatáhla za lanko na zavěšené žárovce, která osvětlila nedokončený sklep plný zaprášených, zakázaných knih, dětskou

postýlku a v koutě dřez a záchod. Zápach vycházel zpoza dveří, které, jak Levi odhadoval, vedly do kanálů - pravděpodobně měl sloužit jako méně nápadná úniková cesta.

Levi se musel maximálně snažit, aby se nepozvracel. I kořalka, kterou by tu skladovali, by tu zkusla.

„Není to úplně jako tvůj ateliér v St. Morse, že?“ usmála se arogantně Zula.

Mlaskl jazykem. „Nikdy nebyl můj. Vždycky patřil Viance.“

„Bylo to pohodlí samo.“

Levi si té poznámky nevšiml. „Očekávám společnost,“ řekl jí. Jac se s ním tady měl večer setkat, přičemž předpokládal, že najde možnosti bezpečného pohybu mimo St. Morse.

„Nehostím tu žádné dětské radovánky.“

„Nebudeme dělat potíže. Jen ho pusťte dovnitř, až přijde.“

Zula mlaskla jazykem a vyšla po schodech. Než za sebou zavřela padací dveře, dodala: „A ta dívka? Je to ona, tahle Séance, co je všude v novinách?“

„To není vaše starost.“ Zula jasně ukázala, že raději Enne kritizuje, než aby jí pomohla, a Levi se nestaral o to, že Zula je Lourdesina přítelkyně. Nezasloužila si, aby cokoliv o Enne věděla.

„Tohle špatně skončí,“ odsekla Zula, připomínajíc slova z jejich posledního setkání, a zabouchla dveře.

O dvě hodiny později se nahoře ozvaly kroky. Levi ležel na chatrné dětské postýlce a pokoušel se spát, ale podezříval Zulu, že třískala zásuvkami a cvakala pery o stůl jen proto, aby ho rozčilovala.

„Jak dlouho tu zůstaneš? Tohle není žádný hostel,“ slyšel Zulu, jak odsekává. „A podívej se na sebe. Všechny tyhle věci, ó můj bože. Zničí tě, když je necháš.“

„Hmmm, jo, vlastně, všechny tyhle tašky jsou pro Leviho.“ Znělo to jako Jac. Byl tu brzy.

Padací dveře se otevřely a Jacova uklidňující aura se míchala s nepříjemnými pachy sklepení. Nesla se v chomáčcích a stuhách a voněla jako len a byla šedivá. Všechno, co se týkalo Jaca, bylo šedivé. Jeho blondáté vlasy byly mnohem více bezbarvé než zlaté. Jeho duhovky, pokožka... i věčně přítomné tmavé kruhy pod očima. Během jasného odpoledne, když se slunce odráželo od všech jeho světlých rysů, byste si jej skoro spletli se světelným úkazem.

Jac dupal po schodech dolů, nákupní tašky z několika nóbl butiků na Trumfové ulici mu visely z ramen. Odhodil je na postel a pokřižoval si srdce, tak jak to gangsteři dělávali před svými lordy.

„Ta ženská je děsivá,“ řekl Jac a kašlal. „A smrdí to tu jako hnůj.“ Jeho tvář se zkroutila znechucením, když zapálil sirku a zamával s ní kolem místnosti.

„Taky můžeš rovnou celý ten barák podpálit,“ vrčel Levi.

Jac si povzdechl a přetáhl si přes nos tričko, aby se nadechl. „Vypadáš děsně.“

„Dám se dohromady,“ odpověděl Levi vlažně, i když to vypadalo, že čím více času uplynulo, v tím větších byl bolestech.

„Je mi jasné, že odmítneš, ale i tak to nabízím.“ Jac se na něj podíval pichlavým pohledem.

Jacovo druhé jméno bylo Dorner, pocházel z rodiny schopné ovlivňovat bolest. Protože to byl jeho odvislý talent, jeho schopnosti byly omezené - dokázal odstranit bolest, ale když to udělal, přetáhnul bolest sám na sebe. Jac tvrdil, že ho jeho pokrevní talent učinil odolnějším, že se léčí rychleji a méně bolestivě a vydrží toho více, ale Levi tomu nevěřil.

Mimo to ta bolest byla jeho, jeho samotného.

„Nikdy mi nebylo líp,“ zalhal Levi.

Jac zkroutil rty. „Dobře. Přinesl jsem medicínu. A oblečení.“

„Nechci žádné další Viančino oblečení.“

„Je od Enne.“

Levi se posadil a zvědavě se zadíval na tašky. Nemohl uvěřit tomu, že měla čas na nakupování, obzvláště pro něj, ale byl překvapený, když uvnitř našel celý nový šatník. Oblečení nebylo úplně v jeho stylu - samé proužky a jemňůtky a černá barva - ale o to nejspíše šlo. Levi musel být méně rozpoznatelný.

Jako by slyšel jeho myšlenky, Jac podal Levimu jakousi tubu. „Barva na vlasy,“ vysvětlil. „To je pro nás pro oba.“

Levi zachrčel, když otevřel lahvičku léků proti bolesti. „Máme taky ladící outfity?“

„Nebud' blbej. V tom ohozu vypadáš děsně.“ Skutečně, Jac vytáhl blejzr shodný s tím Leviho ve všech myslitelných detailech kromě potisku. Barva byla temně rudá, stehy hedvábné a přitahovaly světlo - Reymond by si něco blýskavého na sebe nevzal. Ta myšlenka zasáhla Leviho vlnou žalu. Pokud by byl Reymond naživu, Levi by se skrýval s *ním*, ne se ženskou, kterou nesnášel a sotva znal.

Havraní čern na vlasy se hodila k Leviho celkově tmavému vzhledu, ale váhal, pokud šlo o to, že by přišel o své přirozené vlasy. Jejich barevnost - měděná u kořínků a černá na konečcích - byla znakem tvůrce orbů a byla stejnou součástí jeho identity jako jeho hnědá pokožka, stejně jako tetování Železných s esem a pikami na pažích, jako vzpomínky na každého kluka a každou holku, které líbal. I kdyby Levi nevyráběl orby, jeho talent, jeho rodina a jeho minulost ho stále definovaly. Nová barva byla jako guma na mazání.

Ale byl to přesně ten důvod, proč to potřeboval. Jeho vlasy byly až příliš snadno rozeznatelné, obzvláště když byli tvůrci orbů tak vzácní. Lovec hlav by ani nemusel znát jeho tvář, aby jeho identitu uhádl.

Když si umývali vlasy v umyvadle, Jac se potichu zeptal: „Četl jsi noviny?“